

PLUJA

Neus Carbonell

A Manel Ibars,
que em va preguntar si quan escrivia parlava de mi

La Marta acabava tancar el programa de *Windows*. Tot el dia havia esperat un correu transoceànic que no li havia arribat. S'havia connectat a internet cada hora, repetint mentalment amb insistència el càlcul dels fusos horaris i proposant-se diverses explicacions per la carència que van acabar reduïdes a dues: potser el servidor fallava; o bé, ell simplement no escrivia. En el primer cas, podria aprofitar l'interludi per pensar sobre aquella relació que l'havia portada del cel a l'infern i de l'infern al cel durant mesos. En el segon, a més a més podia concloure que *també ell* hi estava pensant. Buf, massa complicat per treure'n conclusions, encara. Sobretot quan al cap de dues hores tenia una cita. Va endreçar els llibres i va tancar el portàtil al calaix. Normalment, la seva taula de treball era curulla de papers, notes, bolis, i quasi mai no guardava l'ordinador perquè li semblava un gest inútil, tenint en compte que es passava el dia enganxada al teclat. Però aquell vespre hi havia moltes possibilitats que la cita acabés a casa seva i sabia que el seu pis es convertiria en una extensió semiòtica d'ella mateixa. El seu fill de quatre anys estava amb el seu pare i a la Marta li agradava la sensació de saber-se mestressa del seu espai i del seu temps. L'Albert la passava a buscar a les deu, anaven sopar i després... Era dolç el sentiment de llibertat per convidar-lo a casa quan el zel de la nit els embolcallés.

Va recollir la cuina. Va obrir la nevera. No hi tenia quasi res per menjar, els danup i els formatgets del nen, un pot de confitura, ketchup i maionesa, com havia canviat el món de les dones... Quan anava a visitar la seva mare la fascinava obrir la nevera i admirar aquell espectacle d'abundància i de llar ben atesa que, tanmateix, a ella li resultava impossible de reproduir. Per sort hi tenia unes quantes llaunes de coca-cola, cervesa i llimonada i una ampolla de cava que li asseguraven poder dir allò de "vols prendre alguna cosa? Cava, cervesa, llimonada..." No sabia quan es prendria la decisió de pujar al seu pis, ni qui ho proposaria. I de sobte va pensar que esperava que anés així, sinó quin xasco! Tenia una curiositat imperiosa de veure'l. Tot i que pràcticament no el coneixia. Quan se li havia adreçat a l'avió, primer li havia fet una mica de pal. El seu lema de viatgera era no parlar amb desconeguts, com aconsellava la pel·lícula *Accidental traveller* (on la Geena Davis, per cert, estava tremenda, es menjava la càmera) i com havia après creuant l'Atlàntic repetidament, primer com a estudiant i després ja quan va començar a exercir el turisme acadèmic. La Marta viatjava amb llibre i amb cara llarga. Però aquest cop, l'Omar, que no parava de xerrar i de moure's al seient, li havia desbaratat els plans. Ara li feia gràcia pensar que el seu fill havia estat la peça clau per lligar. Com li encantava saber que l'Albert l'havia buscada a la pàgina web de la universitat i havia tingut accés al seu currículum. Durant les hores i hores que s'havia passat escrivint articles, preparant ponències,

comunicacions a congressos i cursos, mai se li havia acudit que algun dia aquella feina li serviria de ganxo per enrollar-se un tio.

Va entrar a l'habitació. Al matí havia canviat el llençols del llit. Va mirar els llibres que tenia a la tauleta, *Histoires d'amour* de Julia Kristeva i *Anna Karènina* de Lev Tolstoi en la traducció d'Andreu Nin. Quina impressió causarien? Potser el de la Kristeva es confondria amb una novel·la sentimental. L'Albert era, sospitava la Marta, un yuppie i, probablement, en l'entorn dels *business administration* no interessava gaire la psicoanàlisi. S'havia comprat el llibre en el moment més baix de la separació d'en Ramon, quan el món se li havia esmicolat a bocinets petits, petits, i ella havia entrat en un túnel farcit d'interrogants sense resposta. La Marta va prendre la decisió de deixar el marit quan ja no va suportar més l'abisme del desamor a les pupil·les. Però el que la va torturar durant mesos d'agonia va ser el daltabaix interior que li va causar la por al seu desig. Ara no podia assegurar si s'havia enamorat d'algú o de la fantasia de l'amor per algú. "T'estimo perquè, inexplicablement, estimo en tu alguna cosa més que tu" escriu Lacan i la Marta ho copia i ho cita a la seva novel·la. La relació sexual no existeix. La vida psíquica es sustenta en fantasies. Què és l'amor? Ningú t'estimarà tant com jo. li deia la mare. Jo t'estimo tant que, si tu vols, estic disposat a intentar-ho de nou. li va dir en Ramon. Què estimem? No seria qui el subjecte correcte d'aquesta pregunta? Si estimem l'altre per alguna cosa que va més enllà de l'altre, aleshores, l'amor a qui va dirigit? Què vol dir que l'altre sigui el dipositari de la nostra demanda? Què sóc jo per a l'altre? Ens preguntem les dones i vivim agonitzant en aquesta pregunta.

L'Albert li ho havia advertit de maneres diverses --i elegants, val a dir, perquè, això sí, era un *homme charmant*-- en les dues converses que havien tingut per telèfon: no buscava una relació "seriosa" (era aquesta la paraula precisa?) amb una dona. Què fàcil era per un home reconèixer i expressar el seu desig! O que fàcil era, si més no, per aquest home. A la Marta, aquesta segura exigència formulada abans de començar la va desconcertar perquè ella encara no tenia ni idea què volia de l'Albert. I no estava gaire segura que ho sabés aviat. Li calien més respostes als seus interrogants. Però li va fer ràbia que ell s'hagués vist en la necessitat d'imposar condicions, era una altra vegada allò de què deu pensar de mi. Va recordar l'escena de *The Big Sleep* quan Humprey Bogart fa que Lauren Bacall doni voltes al seu voltant i li pregunta: "*Do you see anything?*" "*No strings attached,*" contesta ella. Deu ser una d'aquelles veritats universalment reconegudes, per dir-ho a la Jane Austen, que les dones busquem relacions estables. És un amant una relació estable? Per què retornava implacable la lògica binària i exclouent que la Marta deconstruïa a les seves classes de teoria literària: rotllo /matrimoni?

Va mirar-se al mirall. Es va rentar la cara i es va posar la crema hidratant. Ja tenia arrugues al voltant dels ulls. Li agradava tenir trenta-quatre anys a punt de fer-ne trenta-cinc. Se sabia atractiva i gaudia de la seguretat que dona una certa maduresa. Les noies de vint-i-cinc anys no li feien enveja. Però la consciència de l'envelliment l'espantava, com espanta la humanitat sencera. Per què l'acabament del cicle reproductor imposa canvis tan radicals a les vides de les dones? Acabaria també ella fent-se liposuccions i liftings? Va pensar que l'Albert li havia dit que tenia la seva mateixa edat. No el recordava gaire, però en guardava una bona impressió, tot i que potser l'atractiu resultava principalment de la seva personalitat desbordant i encantadora. De fet, dues llarguíssimes i radiants converses telefòniques li havien confirmat que, efectivament, tenia un magnetisme que el devien haver convertit en un triomfador social. Si a això s'afegia que semblava gaudir d'una bona posició econòmica, segur que era un solter cotitzat que aprofitava el poder que li donaven tots aquests *social assets*. La Marta va concloure que segurament l'Albert es passaria els propers anys, no més d'una dècada aventurava ella, vivint vertiginosament i després, quan

se n'hagués cansat, perquè tot cansa en aquesta vida. es casaria amb una noia jove i guapa i tindria fills, cometria alguna infidelitat però res que desestabilitzés la seva situació que ell es preocuparia molt i bé de tenir sota control.

Va començar a maquillar-se. Malgrat que vivia del seu modest sou de professora universitària, es comprava maquillatges cars. La perfumeria era el seu fetitxe. Ni les joies, ni els cotxes, ni els rotlloges, en canvi, la preocupaven gens ni mica. De fet, la riquesa mai l'havia impressionada. No era una qüestió purament ideològica, era més aviat una manifestació metafòrica de l'inconscient. Estava convençuda que si els diners haguessin estat una de les seves prioritats, ara en tindria. Disposaria d'una feina de les que en fan guanyar i s'hauria buscat un marit que hagués estat un bon proveïdor. Al capdavant, la Marta sempre havia aconseguit el que es proposava, o això creia ella. El seu problema era que se l'enduia la passió. Dues marques de l'existència se li feien intolerables: la solitud i el tedi; perquè, sens dubte, la mort deu ser això: el pou negre del no-res. O sigui, que fugia de la seva ineludible finitud estimbant-se en precipicis efervescents. Deixava que se li inflamés l'ànima i la pell en el goig i en el dolor per saber-se viva cada dia. De vegades, però, se sentia esgotada. I sovint s'havia preguntat com devia ser d'alliberador acceptar amb serenitat els límits de l'ésser. I llavors se li va acudir que qui sap si ella i l'Albert vivien la mateixa angoixa separats per la llei de la diferència sexual: l'Albert, com a home, sofria el pànic a no-tenir i la Marta, com a dona, el del no-ser. Això explicaria l'obsessió de triomf social a través de l'acumulació de plusvàlua i la demanda de ser estimada i amanyagada. Quin horror això de les neurosis! Hauria de fer més cas al seu amor transatlàntic quan li deia que no calia pensar tant. Però es va apartar ràpidament aquell record que es presentava en un moment poc apropiat. I va decidir que una mica de nominalisme no li aniria gens malament: el que no anomenem no existeix.

Va anar cap a l'armari a vestir-se. Què portaria ell? Intuïa que roba esportiva i cara. Havia d'intentar imitar-lo? Li venia de gust alguna cosa que la fes desitjable. Si es posava faldilles podria lluir cames. A la facultat, va pensar amb un somriure, les seves cames i les seves mitges provocaven mirades indiscretes. Però havien quedat per sopar llavors, inevitablement, la taula obstruïa qualsevol seducció, així que va triar uns pantalons negres de cupro i un jersei tot ple de forats que deixava entreveure la roba interior. Què hi havia en joc en la mirada de l'altre? Merda! Un altre dels seus interrogants que li rebotaven com un eco emprenyador de veres.

Es va posar perfum. Es va mirar al mirall. Ja estava a punt. Faltaven encara deu minuts per l'hora acordada. Se'n va anar cap a la sala i es va posar música: un CD del malaguanyat Antonio Flores. Li agradava, en especial, aquella cançó de les set vides del gat. Sobretot quan deia allò de "*y me molesta pensar que pueda estar encima suyo*" y també allò de "*ella que me dio todo por nada*". Potser perquè trobava que expressa la pèrdua que l'home sent davant el desig de la dona. La lletra no especificava com s'havia acabat la relació i la Marta, procliu a escriure històries, pensa que la noia, finalment, farta d'estar amb un tio que no li fa ni p... cas, el deixa. Qui sap, potser tenia altres lectures, però la Marta s'havia fet aquesta.

Va encendre una cigarreta. Va mirar al seu entorn i llavors va recordar el conte "Pluja" de Mercè Rodoreda on també una protagonista té una cita, però en fuig. Aquell conte li agradava molt. Una de les seves millors professors n'havia fet una lectura brillant que a la Marta li havia servit en nombroses ocasions per explicar els racons de la crítica feminista. Va pensar que si n'escribia una versió personal es podria divertir moltíssim. El balcó era obert i va mirar el carrer. Llàstima que no plugués. Feia un vespre preciós de principis de setembre. Tan se valia, en literatura tot és possible, no cal dir la veritat. Podria escriure alguna cosa del tipus: "Marta va veure les gotes de pluja caure sobre els terrats i

aquella visió li va amorosir l'ànima" Uf, no, que cursi! Com acabaria el conte? Faria també ella que la protagonista abandonés l'amant esperant-la amb flors a la mà? S'ho havia de pensar amb calma. Segur que l'Albert, de camí a recollir-la, no es podia imaginar que s'estava convertint en musa inspiradora.

Va sonar el timbre. Era l'Albert. L'esperava al carrer. La Marta va sentir que se li regirava l'estómac. Què passaria? Per què el que no coneixem és tan fascinant i al mateix temps tan terrible? Marta, més preguntes, no. Ara no és l'hora. *Carpe diem quam minimum credula postero.*